

KERSTTOESPRAAK 2024

GOUVERNEUR VAN ARUBA

24 DECEMBER 2024

Bijna tachtig jaar geleden verdween de lora uit onze natuur van Aruba. Dankzij de overdracht van het ecologische en culturele erfgoed van Aruba is de 'Arubaanse lora' echter altijd in het hart van onze gemeenschap gebleven als symbool van onze natuur en beschermer van ons Nationaal Park.

Toen Aruba bijna een jaar geleden de lora – die door velen als uitgeroeid werd beschouwd – opnieuw introduceerde om weer vrijelijk in zijn natuurlijke habitat te leven, werd deze prachtige vogel een symbool van hoop, herstel en wedergeboorte. De terugkeer van de lora in onze natuur is niet alleen een wonder van natuurbehoud, maar meer nog een herinnering dat wat we dachten dat voor altijd verloren was, met inspanning, zorg en toewijding een opnieuw tot leven kan komen.

Het omkeren van het proces waardoor de lora definitief dreigde te verdwijnen, is een treffend voorbeeld van hoe we met een gedeelde betrokkenheid en een gezamenlijk doel de essentiële waarden die ooit de basis vormden van onze samenleving kunnen herontdekken en opnieuw kunnen gaan koesteren. Waarden die verloren zijn gegaan of die in ons dagelijks leven minder belangrijk zijn geworden.

Waarden zoals genegenheid, vriendelijkheid, empathie, respect, om er een paar te noemen. Wat gebeurt er met een samenleving als deze waarden verdwijnen uit hún habitat, dat van de relaties met familie, met burens, in het werk en in vriendschappen? Waarom horen we zoveel mensen zeggen dat we afglijden en wegzakken naar een niveau waarop we de waarden waar de Arubaan altijd om bekend heeft gestaan niet meer herkennen?

Hoeveel ongerustheid en angst komt voort uit de twijfels die wij als mensen kunnen hebben als we zien hoe ons eiland meer verandert dan we willen. Twijfels over wie we in de toekomst willen zijn, waar ons land naartoe gaat, wat er zal gebeuren met onze dierbaren die opgroeien, wat het gevolg zal zijn van toenemende bebouwing ten koste van onze natuur, welk effect de klimaatverandering zal hebben op ons eiland, wat er zal gebeuren met onze kinderen als er geen betere bescherming voor hen is? Hoe kunnen we de problemen oplossen die te maken hebben met de kosten van levensonderhoud, huisvesting, criminaliteit (met name onder onze jongeren) en ten aanzien van afbrokkelende gezinsstructuren?

De ongerustheid en angst die deze twijfels oproepen zijn reëel en zijn soms overweldigend. De Kerstperiode herinnert ons er echter aan dat we, ondanks onze verschillen, de handen ineen kunnen slaan, kunnen samenwerken, kunnen opbouwen en datgene kunnen beschermen wat ons aan het hart gaat, waarmee we aldus ook die waarden die ons een gevoel van onderdak en bescherming gaven, kunnen laten herleven.

“Wees niet bevreesd, want zie, ik verkondig u grote blijdschap, die voor heel het volk wezen zal, namelijk dat heden voor u geboren is de Zaligmaker, in de stad van David; Hij is Christus, de Heere. En dit zal voor u het teken zijn: u zult het Kindje vinden in doeken gewikkeld en liggend in de kribbe.”, zeiden de engelen die kwamen om de geboorte van onze Verlosser aan de herders aan te kondigen.

De hoop die wij als schepselen van God kunnen dragen is niet gebaseerd op het feit dat we alles weer kunnen veranderen zoals het voorheen was. Hoop is de overtuiging dat we de toekomstige uitdagingen het hoofd kunnen bieden. Hoop biedt een grote mate van vertrouwen dat de uitkomst ten goede zal komen aan onze gemeenschap. Wat gebeurd is, is verleden tijd en we kunnen het niet veranderen. Wat we wel kunnen doen, is ons opnieuw aanpassen. Ons aanpassen om opnieuw onze uitdagingen onder ogen te zien en ermee om te gaan, zodat we van onze ongerustheid en angst afkomen. Zo kunnen we onze waarden, waar onze samenleving zo naar verlangt, herijken.

En onze eigen daden zijn de bron van deze herijking.

Denk maar aan de eenvoudige manier waarop we anderen om ons heen kunnen helpen, of het nu familie, burens of kennissen zijn. Wat kost het om ervoor te zorgen dat ze zich gelukkig, gewaardeerd en tevreden voelen met zichzelf? Vaak niet meer dan een kleine daad van medeleven en broederschap. En wat doet dat met jezelf? Er is niets bevredigender dan wanneer je erin slaagt bij te dragen aan het geluk van een ander, wanneer je hem kunt helpen zijn potentieel te verwezenlijken, of helpt de dingen die hij heeft te waarderen; het geeft je meer vreugde dan je in woorden kunt uitdrukken. Hoe meer liefde en barmhartigheid we tonen, hoe minder ruimte er is voor angst en ongerustheid.

De bron van wat we als volk het meest nodig hebben, ligt in onszelf.

Dit kan beginnen met bescheiden, eenvoudige stappen, zoals het Kerstverhaal vertelt. Negeer dus niet de kleine mogelijkheden en kansen die binnen uw bereik liggen om de mensen om u heen te helpen. Het zijn de kleine dingen in het leven die een groot verschil kunnen maken. En zelfs wanneer een situatie onherstelbaar lijkt, geef niet op; slechts één daad kan anderen inspireren om zich bij uw doelstelling aan te sluiten!

Kerstmis is voor ons een herinnering aan hoop, in een tijd waarin we ons onthecht voelen met waar we zelf voor staan. Het is een tijd om na te denken over onze redenen om dankbaarheid te voelen, maar ook om opnieuw de wil te ervaren om de waarden die onze gemeenschap sterk maken te herintroduceren. Laten we de boodschap van Kerstmis aanvaarden, het verhaal van wedergeboorte, dat ons inspireert om te zoeken naar hetgeen ons allen tot welzijn is. Iedereen kan bijdragen aan het leven van een ander, opdat we van Aruba een mooier eiland maken, en dit is het Kerstcadeau dat we aan anderen kunnen geven.

Dank dat u mij toestond dat ik op Kerstavond bij u thuis mocht komen, op een moment dat velen van u samen komen in familie- en vriendenkring. Samen met mijn vrouw Hanneke en mijn kinderen, wil ik u een heel fijn Kerstfeest en een gezegend nieuw jaar wensen.